



Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	4.Kf.700.045/2024/6.
A felperes:	Felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	dr. Darányi József Tibor egyéni ügyvéd (felperesi képviselő címe.)
Az alperes:	Baranya Vármegyei Katasztrófavédelmi Igazgatóság (7630 Pécs, Engel János József utca 1.)
Az alperes képviselője:	dr. Polgár Miklós kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	megbízási díj megfizetése iránt indított közszolgálati jogvita
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (19. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Pécsi Törvényszék 11.K.700.511/2023/18. számú ítélete

Ítélet

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 130.000 (százharmincezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A per alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes az alperes hivatásos állományú tagjaként a helység1 Katasztrófavédelmi Kirendeltség helység1 Hivatásos Tűzoltóparancsnokság állományában készenléti jellegű 24/48 órás váltásos munkarendben, helység1 és helység2 szolgálatteljesítési helyeken szerparancsnok beosztásban teljesített szolgálatot. A 2020. február 9. és 2022. április 7. napjai közötti időszakban (a továbbiakban: perbeli időszak) a szerparancsnoki beosztásához nem tartozó szolgálatparancsnoki feladatokat – ellentételezés nélkül – rendszeresen ellátott. Szolgálati panaszát – amelyben a szolgálatparancsnoki beosztáshoz tartozó feladatok teljesítéséért megbízási díjat igényelt – az alperes vezetője elutasította.

A kereset és a védírat

[2] A felperes módosított keresetében az alperest 521.775 forint megbízási díj és annak 2021. június 15. napjától számított törvényes mértékű késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni. A megbízási díj mértékét az illetményalap 150 %-ában határozta meg. Keresetének jogalapjaként a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (továbbiakban: Hszt.) 71. § (1) bekezdés c) pontját jelölte meg.

[3] Az alperes védíratában a kereset elutasítását kérte, annak jogalapját és összecszerúségét vitatva.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[4] Az elsőfokú bíróság az alperest – késedelmi kamattal növelt – 521.775 forint megfizetésére kötelezte. Döntését Magyarország Alaptörvénye (a továbbiakban: Alaptörvény) 28. cikkére; a Hszt. preambuluma, 71. § (1) bekezdés c) pontjára, (5)-(6) bekezdéseire és 101. § (1) bekezdés a) pontjára; a belügyminiszter irányítása alatt álló rendvédelmi feladatokat ellátó szerveknél a hivatásos szolgálati beosztásokról és a betöltésükhöz szükséges követelményekről szóló 30/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 30/2015. BMr.) 5. számú mellékletére; a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos szolgálati viszonyban álló tagjai illetményének és egyéb juttatásainak megállapításáról, valamint a folyósítás szabályairól szóló 33/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 33/2015. BMr.) 10. § (2) bekezdésére; valamint a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományát érintő személyügyi, igazgatás rendjéről szóló 31/2015. (VI.16.) BM rendelet 35. § (6) bekezdésére alapította. Ítéletének tényállásában és indoklásában ismertette a parancsnokság szervezeti felépítését, munkaszervezését, a szerparancsok és a szolgálatparancsnok feladatait. Megállapította, hogy a szerparancsnok, valamint a szolgálatparancsnok külön beosztás, utóbbi ellátása szakmailag magasabb képzettséget és szakértelmet igényel, nagyobb felelősséget és fokozottabb igénybevételt jelent. Az irányadó bírói gyakorlat ismertetését követően a rendelkezésére álló okirati bizonyítékok alapján rögzítette, hogy a felperes a perbeli időszakban a saját beosztásának ellátása mellett rendszeresen visszatérően, a szolgálati ideje 20 %-ában, 30 napot meghaladóan a beosztásához nem tartozó többletfeladatokat látott el. Az Alaptörvény 28. cikkének helyes értelmezése szerint a helyettesítésnek 30 napot meghaladóan kell fennállnia ahhoz, hogy azzal összefüggő megbízási díjra a hivatásos állomány tagja jogosult

legyen. Az alperes által közölt szűkítő értelmezés a jogintézmény céljával ellentétes lenne, előidézhetne olyan helyzetet, hogy a munkáltató az egyébként folyamatosnak és rendszeresnek minősülő helyettesítést alkalmanként 1-1 napra megszakítva a megbízási díj fizetési kötelezettsége alól mentesülhetne. A többletfeladatot, mint fogalmat nem a munkáltató, hanem a hivatásos állomány tagja szempontjából kell értelmezni; minden olyan feladatellátás, ami a saját beosztáshoz nem tartozik, többletmunkának minősül. A rendszeres és tartós helyettesítés esetén a Hszt. 71. §-a azon céljának kell érvényesülnie, hogy a többletfeladatok ellátásáért többlettuttatás jár. Az elsőfokú bíróság a helyettesítés gyakoriságával összefüggésben az összes szolgálat mennyisége és a helyettesítéssel érintett szolgálatok egymáshoz viszonyított arányának tulajdonított jelentőséget; hivatkozása szerint a 20% körüli érték a rendszerességet megállapíthatóvá tette.

[5] A megbízási díj mértékét a 24/48 órás váltásos munkarendben megvalósuló havi átlag 8-10 szolgálathoz képest ellátott többletfeladat mennyiségére, a felperes irányítása alá tartozó beosztottak nagyobb számára, a helyettesítés rendszerességére, a lényegesen magasabb felelősségi fokra és a helyettesített szolgálati beosztás besorolására figyelemmel a rendvédelmi illetményalap 150%-ában állapította meg.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[6] Az alperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a kereset teljes körű elutasítását, másodlagosan a megbízási díj rendvédelmi illetményalap 85 %-ára történő mérséklését, azt meghaladóan a kereset elutasítását kérte. Jogszabálysértésként a Hszt. 71. § (1) bekezdését, a 33/2015. BMr. 10. § (2) bekezdését és a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 78. § (2) bekezdését jelölte meg. Előadta, hogy a felperes a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja alapján a szolgálatparancsnok helyettesítésére, a kereseti kérelem tartalom szerinti értelmezésével azonban 71. § (1) bekezdés b) pontjával egyező tevékenységre alapította követelését. A Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjába más személy helyettesítése nem érthető bele, azzal kiüresedne e rendelkezés b) pontja. Helytelen az elsőfokú ítélet azon megállapítása, miszerint a többletfeladatot a munkavállaló szempontjából kell értelmezni, ugyanis azt a Hszt. 71. § (1) bekezdés b) és c) pontjai rendszertani és logikai értelmezése alapján a munkáltató szemszögéből kell megítélni.

Az Alaptörvény 28. cikkében foglaltakra is figyelemmel rendszertani, történeti, valamint a logikai értelmezés alapján a jogalkotó a Hszt. 71. § (1) bekezdésének taxatív felsorolt eseteiben külön körülményekre, egymással össze nem mosható esetkörökre szándékozott megbízási díjat rendelni, ellenkező esetben pusztán a többletfeladathoz kötötte volna az arra való jogosultságot. A felperes a keresetét helytelen jogszabály-értelmezéssel a Hszt. 71. § (1) bekezdés b) és c) pontjaira alapította, annak jogalapjaként a beosztásába nem tartozó – a szolgálatparancsnoki helyettesítéssel járó – többletfeladatellátást jelölte meg. Utalt arra, hogy a szer- és szolgálatparancsnok feladatai nagyrészt átfedésben vannak. A Hszt. 71. § (6) bekezdésére hivatkozással kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság téves jogértelmezéssel állapította meg, hogy a harminc nap folyamatos helyettesítést el nem érő tevékenység megbízási díjra jogosultságot eredményez, mivel többletfeladat kizárólag akkor állapítható meg, ha elvégzésének lehetősége 30 napot elérően folyamatosan jelen van. Erre tekintettel a perbeli esetben a többletfeladatok rendszeressége nem állapítható meg. Az elsőfokú bíróság azon álláspontját, miszerint a feladatellátás rendszerességét éves szinten kellene vizsgálni, jogszabályi rendelkezés nem támasztja alá; a jogalkotó a rendszerességre százalékos mértéket

sem határoz meg. Ennélfogva az elsőfokú ítélet jogszabálysértő módon állapította meg, hogy a felperes a helyettesítést a szolgálati napok 20 %-ában ellátta, e feladatellátás megbízási díj jogalapját képezheti. A megbízási díjak szabályozásával ellentétes az a logika, hogy az adott évben egymást követő hónapokban történő egy-egy helyettesítés után már megbízási díj jár. Utalt a felperes javára 2018. évben a rendvédelmi illetményalap 170%-os mértékében megítélt megbízási díjra, amikor a felperes a szolgálatparancsnokot a szolgálati ideje 40-50%-ában helyettesítette. Álláspontja szerint a korábbi bírósági ítéletet alapul véve a megbízási díj mértéke jelen ügyben a szolgálati idő 20%-ban teljesített többletfeladatellátásra tekintettel a rendvédelmi illetményalap legfeljebb 85%-ában lett volna jogszerűen megállapítható. Az elsőfokú bíróság a mérlegelési tevékenysége során a bizonyítékokat helytelenül értékelte, azokból téves következtetéseket vont le.

[7] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében – tartalma szerint – az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Az alperes fellebbezési érvelése a bírósági gyakorlattal és jogi értelmezéssel ellentétes. A szerparancsnoki, valamint a szolgálatparancsnoki beosztások különbözőek, a szolgálatparancsnok helyettesítése többletfeladatként megbízási díjra jogosít. A feladatellátás rendszeressége kapcsán a törvényi „30 nap” értelmezését a bírói gyakorlat már kidolgozta.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[8] A fellebbezés – az alábbiak szerint – nem alapos.

[9] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a Kp. 108. § (1) bekezdése alapján, a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között vizsgálta felül. Megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a releváns jogszabályi rendelkezéseket felhívta, azokat megfelelően alkalmazta, az ítéletének indokolásában a döntése indokait részletesen kifejtette, amellyel a másodfokú bíróság is egyetértett. A fellebbezésben előadottakra tekintettel az alábbiakat emeli ki.

[10] A másodfokú eljárás terjedelme vizsgálatakor megállapította, hogy az alperes alapvetően az ítélet anyagi jogi álláspontjának felülvizsgálatát kérte, a bizonyítékértékelés tekintetében eljárásjogi jogszabálysértésként a Kp. 78. § (2) bekezdését megjelölte ugyan, de azzal összefüggő jogi álláspontját nem fejtette ki, a fellebbezés megalapozása körében indokolást nem adott elő, eltérő kúriai határozatra nem hivatkozott, így ezen kifogását a másodfokú bíróság a Kp. 99. § (1) bekezdésére, 100. § (2) bekezdés b) pontjára és 104. § (1) bekezdésére figyelemmel vizsgálni nem tudta.

[11] Az alperes alaptalanul érvelt fellebbezésében a megítélt marasztalás jogalapjának helytelen megjelölésével is. A Hszt. 71. § (1) bekezdés b) pontjára – konkrétan megjelölt, a (7) bekezdés a) pontjának megfelelő – szolgálati beosztás ellátásában tartósan akadályozott

személy helyettesítése esetén lehet sikerrel hivatkozni. Ennélfogva a többletfeladat-ellátás a tartós akadályoztatással oksági kapcsolatban van, továbbá az eredeti szolgálati beosztás ellátása mellett a helyettessel azonos beosztású tartósan akadályozott személy helyettesítése is megbízási díj megfizetését vonja maga után [Hszt. 71. § (5) bekezdés]. A Hszt. 71. § (1) bekezdésében felsorolt többletfeladatok bármelyike, ha a hivatásos állomány tagja a megbízást az eredeti szolgálati beosztásának ellátása mellett végzi, megbízási díjra jogosít. Jelen ügyben a felperes a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja szerinti esetkörre hivatkozott, a Kp. 85. § (1) bekezdése alapján a kereseti kérelemhez kötött elsőfokú bíróságnak annak megalapozottságát kellett vizsgálnia, melynek eredményeképpen az ítéletét a c) pont szerinti esetkörre alapította. A fellebbezés elbírálása során a másodfokú bíróság feladata az elsőfokú ítélet – fellebbezés és fellebbezési ellenkérelem keretei közötti – jogszerűségének a vizsgálata [Kp. 99. § (1) bekezdése, 109. §-a], ezért az elsőfokú ítélet jogszerűségét azon jogszabályok mentén kell megítélnie, amelyekre az elsőfokú bíróság a döntését alapította; attól eltérő jogalap vizsgálatára nincs lehetősége.

[12] A másodfokú bíróság előjáróban hangsúlyozza, hogy a Kúria a Kfv.III.45.052/2023/7. számú ügyazonos ítéletében jelen ügy jogalapra vonatkozó jogkérdését a releváns jogszabályi rendelkezések értelmezésével már eldöntötte.

[13] Az elsőfokú bíróság a hivatásos állomány tagjának többlettevékenységéért járó megbízási díj jogalapja körében helyesen utalt a kiforrott ítélkezési gyakorlatra, amely szerint amennyiben a szolgálati beosztáson kívüli rendszeres tevékenység nem tartozik az adott szolgálati beosztáshoz, az többletfeladatnak minősül, és megbízási díj iránti igényt alapoz meg. A hivatásos állomány tagjának a szolgálatteljesítése során a munkaköri leírásban rögzített, és a munkáltató rendelkezése alapján a beosztásához tartozó, illetve a munkaköri leírásban konkrétan nem nevesített feladatokat is végre kell hajtania, azonban a beosztáshoz nem tartozó feladatkör ellátása többletszolgálatnak minősül, amelynek elvégzéséért – amennyiben az az adott szolgálati beosztáshoz nem tartozó, rendszeresen elvégzett további tevékenység – ellenszolgáltatásra jogosult (Mfv.I.10.304/2017/15.). A munkáltató esetenként valóban utasíthatja a hivatásos állomány tagját a beosztásához nem tartozó feladatok ellátására is, ezzel azonban nem sértheti a beosztástól eltérő feladat tartós ellátása következtében fennálló díjazásra való jogosultságát. A munkáltató utasítási joga ugyanis nem korlátlan, és csak olyan feladatokat határozhat meg egy adott munkakörhöz rendelt, amelyek annak keretei közé tartoznak. A munkakör kiterjesztő értelmezésére nincs lehetőség, jogellenesnek számít az a gyakorlat, amikor a munkáltató a munkakör részének tekinti egy másik munkakör – akár átmeneti, akár tartós – feladatainak ellátását (Mfv.II.10.516/2017/4., Kf.VII.39.247/2020/4., Kf.VII.39.389/2021/4., Kf.VII.39.246/2020/4., Kf.VIII.39.804/2021/4.).

[14] Az elsőfokú bíróság a töretlen ítélkezési gyakorlatra hivatkozással helyesen állapította meg, hogy a megbízási díjra jogosultság tekintetében kizárólag az bír relevanciával, hogy az elvégzett feladatok a felperes beosztásához tartoztak-e. A 30/2015. BMr. szerint a szerparancsnok és a szolgálatparancsnok egymástól eltérő beosztások, amelyekhez különböző feladatellátások tartoznak. A két beosztás más képzettséget követel meg, a hozzájuk kapcsolódó felelősségi körök is eltérnek, a felperes beosztásához képest a szolgálatparancsnok tiszti beosztás. A munkaköri leírás nem tartalmazhat a kinevezésben

meghatározott beosztáshoz nem tartozó, általánosan ellátandó feladatot, mint a beosztás részét. Ha a hivatásos állomány szolgálati viszonyban álló tagja hosszabb időszakon át, rendszeresen a beosztásához nem tartozó feladatkört lát el, az többletszolgálatnak minősül, és annak ellentételezésére jogosult (Kf.VII.40.292/2020/4.).

[15] A Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja szerinti többletfeladat-ellátás akkor állapítható meg, ha a hivatásos állomány tagja – annak okától függetlenül – szolgálati beosztásához nem tartozó feladatkört lát el. A felek által nem vitatott tényállás szerint a szerparancsnok beosztású felperest az alperes utasította – jogszerűen – bizonyos szolgálatok során szolgálatparancsnoki feladatok ellátására. Az a nem releváns körülmény, hogy a felek ezt a többletszolgálatot helyettesítésnek nevezik, a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja alkalmazását nem zárja ki. A Kúria korábbi határozataiban (Kf.VII.37.642/2020/5., Kf.VII.39.525/2021/3.) leszögezte, hogy a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjában meghatározott kritériumok konjunktívák, amelyből következően a felperest megbízási díj illeti meg, amennyiben rendszeresen nem a kinevezése szerinti beosztásához tartozó feladatkört lát el többletfeladatként, ahogyan ez a perbeli esetben megvalósult.

[16] A munkáltató egyoldalú utasítása alapján végzett, és a kimutatásokban tételesen megjelölt feladatok nem a felperes beosztásához tartoztak, a többletfeladatok ellátására rendszeresen, folyamatosan visszatérő jelleggel került sor, így a Hszt. 71. § (6) bekezdése szerinti 30 napot meghaladó megbízás megvalósulása is megállapítható. A szolgálatparancsnok helyettesítése nem eseti jellegű, hanem rendszeresen ismétlődő kötelezettsége volt a felperesnek, így az alapján díjazásra vált jogosulttá. Ezzel összefüggésben a Kúria döntései (Mfv.II.10.623/2015/4., Mfv.II.10.038/2015/5., Mfv.II.10.304/2017/15., Kf.III.45.110/2022/4., Kf.VII.45.155/2021/6., Kf.III.45.020/2021/4.) kimondták, hogy a munkáltató utasítása alapján a hivatásos állomány tagja ugyan esetenként köteles ellátni a beosztása szerinti tevékenységéhez nem tartozó feladatokat is, ugyanakkor az ilyen jellegű feladat tartós ellátása nem maradhat ellentételezés nélkül. Ha a hivatásos állomány szolgálati viszonyban álló tagja hosszabb időszakon át „rendszerszintűen”, a beosztásához nem tartozó feladatkört lát el, az többletszolgálatnak minősül, és az alapján ellentételezésre jogosult.

[17] Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság a feltárt tényállás alapján okszerűen vonta le azt a következtetést, hogy a felperes visszatérő, rendszeresen jelentkező, beosztásába nem tartozó többletfeladatokat végzett, amelyek a megbízási díjra való jogosultságát – a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja alapján – megalapozták.

[18] Az irányadó ítélkezési gyakorlat szerint a munkáltató mérlegelési jogkörébe tartozó kérdés, hogy az eredeti munkakör mellett ellátott többletfeladatokra tekintettel a megbízási díjat milyen mértékben határozza meg (Kf.VII.37.780/2020/5.). Az alperes nem állapított meg és nem fizetett megbízási díjat a felperesnek, ezért a megbízási díjat a bíróság mérlegelési jogkörében határozhatta meg. A másodfokú bíróság kizárólag abban a körben vizsgálódhatott, hogy az elsőfokú bíróság mérlegelése okszerű volt-e. Az elsőfokú bíróság a rendvédelmi illetményalap 150%-ában történő meghatározással – a felperesnek a szolgálatparancsnok,

mint a szervezet vezető állású foglalkoztatottja beosztásához tartozó rendszeres többletfeladat-ellátására figyelemmel – a megbízási díj mértékére vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket nem sértette meg, a mérlegelés törvényben biztosított kereteit nem lépte túl.

[19] Amennyiben az alperes az elsőfokú bíróság ítéleti mérlegelését nem tartotta megfelelőnek, fellebbezésében – eljárásjogi szabálysértésre hivatkozással – be kellett volna mutatnia, hogy az ítélet ezen álláspontja (az összecszerzési meghatározás), milyen konkrét érvek és igazolt tények alapján minősül jogszerűtlennek. Azt kellett volna kimunkálnia, hogy az elsőfokú bíróság hol vétett mérlegelési hibát, melyek azok az elemek, körülmények, amelyeket nem vett figyelembe és amelyek – az értékelt körülmények figyelembevételével – más összecszerzési eredményre vezettek volna. Az alperes azon hivatkozása, miszerint a bíróság egy korábbi ítéletében másként mérlegelt, a megbízási díj mértékére jelen ügyben befolyással nem lehet; a mérlegelési tevékenységet minden esetben egyediesítve, az adott munkavállalóra nézve, valamennyi mérlegelési szempontot figyelembe véve, nem pusztán számszaki kimutatások egybevetésével kell elvégezni. A jogsértés tényének (a fellebbezésben felhívott jogszabályi rendelkezésből beazonosíthatóan a megbízási díj aránytalan mértékének) alperes általi – a fentebb megjelöltön túlmenő – általános tartalmú állítása az elsőfokú bíróság ítéletét (mérlegelését) jogszerűtlenné nem tehetette.

[20] Mindezek alapján az alperes alaptalanul hivatkozott fellebbezésében a Hszt. 71. § (1) bekezdés b)-c) pontjai, (6) bekezdése, valamint a 33/2015. BMr. 10. § (2) bekezdését sérelmére, így a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[21] A másodfokú bíróság a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján a 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. § (1) bekezdése értelmében kötelezte a pereszes alperest a felperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségének megfizetésére. A felperes által felszámított 75.000 forint munkadíj és 25.000 forint irodai költségátalány összegét 50.000 forintra mérsékelte, mivel a felperes a költségterítésként felszámított készkiadás (irodai költségátalány) indokoltságát a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (a továbbiakban: IM rendelet) 2. § (1) bekezdés b) pontja szerint nem támasztotta alá, és az IM rendelet 2. § (2) bekezdésére figyelemmel az ügy kisebb bonyolultságára, a felperes által benyújtott fél oldalas fellebbezési ellenkérelem elkészítésének munka- és időigényére az elvégzett munkával ezen összeget tekintette arányban állónak. A felperesi képviselő másodfokú tárgyaláson való megjelenését az általa felszámított 40.000 forinttal, az útiköltségét a kérelem szerinti 40.000 forinttal egyező mértékben elfogadta.

[22] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (1) bekezdésében és 46. § (1) bekezdésében meghatározott mértékű 41.742 forint fellebbezési illeték az alperes Itv. 5. § (1) bekezdés c) pontjában biztosított teljes személyes illetékmentessége folytán a Pp. 102. § (1) és (6) bekezdései értelmében az állam terhén marad.

[23] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2024. július 2.

dr. Kecskés Zsófia s.k.	dr. Kincsesné dr. Szalai Kornélia s.k.	dr. Szeles Balázs György
s.k.		
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró